

Ρετίτ, ρ. 244-5, 11/11 *Αυγίος 1944* (12)
Εσφ. 40.000

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΡΟΣ (116)

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΗΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΓ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

ΠΟΝΗΜΑ

Α. Ε. ΠΑΠΑΝΑ

ΜΕΤΟΪΟΓΓΙΕΣ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Α. Ε. ΑΓΑΠΗΤΟΥ
(ΟΔΟΣ ΜΑΙΖΩΝΟΣ).

1878.

Πρὸς τοὺς ἀναγνώστας.

Οὐδὲν ἄλλο, νομίζω, εἶναι εἰς τὸ θέατρον τοῦ ματαίου τούτου κόσμου, καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ὑπάρχει ἀλογώτερον καὶ μισητότερον τόσον, ὅσον τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι εἶναι σοφὸς μὴ ὢν, ἐξ οὗ τόσα ἄλλα πηγάζουσι κακὰ, ὑπερηφάνεια, κενοδοξία, καὶ ἄλλα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ σοφὸς ὄντως ἐκεῖνος Σωκράτης, ἐμπαίζων τοὺς τοιούτους ἔλεγεν α ἔν οἶδα α ὅτι οὐδὲν οἶδα ε. Παραλείπω τοὺς ἱεροὺς τοῦ Θεοσπεσίου Παύλου λόγους, ὅστις διὰ τὴν στιγματίσθη τοὺς δοκισισόφους, διὰ τὴν τοὺς ἀποδείξῃ μηδὲν, ὡς καὶ εἶναι «ἡ σοφία τοῦ Κόσμου τούτου μωρία, ἔλεγεν ἐστὶ παρὰ τῷ Θεῷ»· καὶ ὁμως οὗτοι γκυριῶντες δύνανται, λέγουν, καὶ αὐτὰς τοῦ Ὑψίστου τὰς ἀβύσσους νὰ κατανοήσουν· ἐνῷ οἱ τρισάθλιοι οὔτε τὰ ἔργα κἂν ἐνὸς τεχνίτου ἐμποροῦν νὰ γνωρίσουν.

Οὐδέποτε ἤθελα τολμήσῃ νὰ ἐπιχειρισθῶ τὴν παροῦσαν ἀκολουθίαν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Πολυκάρπου, καθόσον καὶ σοφὸς δὲν εἶμαι, καὶ ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεως πολλὰς ἔχω· ἀλλ' ἐπειδὴ διαβαίνων ποτὲ ἐκ τῆς ἱεράς Μονῆς Κοτίσης, ὅπου ὑπάρχει καὶ ἡ αἰδέσιμος χεὶρ τοῦ μνησθέντος ἁγίου, ἔλαβα τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσω τὸν σεβαστὸν ὄντως Ἱερομόναχον Νικοδήμον, ὅστις τὰ πάντα ἀφῆς τῷ Χριστῷ ἠκολούθησε, καὶ ἤδη μονάζει παρὰ τῆς ῥηθείσης Μονῆς, ἠξιώθη δὲ προσέτι νὰ προσκυνήσω καὶ τὴν τοῦ ἁγίου χεῖρα, ἣτις τοῖς πᾶσι πιστῶς δεομένοις παρέχει ἰάματα, καὶ ἡ ὁποία πολυχρόνιος δυσηκοία μὲ κατεδασάνιζε. καὶ ἰατροῖς κατηνάλωσε ὄχι ὀλίγα, μόλις ὁ μνησθεὶς εὐλαδὲς Νικοδήμος μ'εὐλόγησεν αὐτῇ, καὶ ἀμέσως ἰάθη τὸ οὖς μου, ἐξ οὗ καὶ ἔρρευσεν πληθὺς ἐμπύου, ἀπεράσιμα καίτοι ἀνάξιος, τὴν σύνταξιν τῆς παρουσίας διὰ προτροπῆς τοῦ Ἱερομονάχου Νικοδήμου, ὅστις καὶ ἐδαπάνησεν ὄχι ὀλίγα εἰς τὴν ταύτης τύπωσιν.

Δέξασθε τοίνυν εὐμενῶς τὸ μικρὸν τούτο πονημάτιον, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται, συγχωροῦντες καὶ τὰς ἐλλείψεις μου, δεόμενοι δὲ τοῦ Ὑψίστου νὰ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ ἄλλων ἀνωτέρων μου νὰ συντάξωσιν ἐντελεστέραν ἀκολουθίαν εἰς δοξολογίαν τοῦ ἐν ἁγίοις Θεουμαστοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος

Α. Σ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ.

ΓΑΛΛΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΓ'. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ.

Ἐσπέρας εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν σίχους σ'. καὶ
ψάλλομεν συχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρόν.

(Ζήτει εἰς τὸ μνηαῖον).

Ἄτερα πρὸς τὸ Πανεύφημοι μάρτυρες ὑμᾶς.

Πάτερ Πολύκαρπε τὰ σά, θεῖα κατορθώματα, ἀνθρώπων νόες θαυμάζουσι καὶ καταπλήττονται θρύβεις γὰρ τοῖς πᾶσι, πιστῶς προσιοῦσί Σοι, τὰ ρεῖθρα τῶν ἰάσεων πάνσοφε ὄθεν νῦν σέβομεν τῶν λειψάνων θεῖαν χεῖρά Σου, ἐν ἧ πάντες τὸν Χριστὸν κηρύττομεν.

Παραλυτοὺν ἐσφιγξας ποτὲ, ἅμα τε καὶ ἄνεων, σθένει χριστοῦ τοῦ φωτίσαντος σοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ σοὶ δωρουμένου χάριν τὴν ἀένναον, τὴν ἐλύζουσαν ἰάματα ἅπασι, νόσους διώκουσαν καὶ νῦν, Πάτερ αὐτῷ πρέσβευε λυτρωθῆναι δεινῶν τοὺς ὑμνοῦντάς Σε.

Πολύκαρπον πάντες εἰ πιστοὶ συνελθόντες σήμερον, ὡς γηθασύνως αἰνέσωμεν καὶ γὰρ κεκτήμεθα ρύσασθαι καὶ προσταξάν, δεῖ ἐν ταῖς θλίψεσι καὶ πάσαν ἐξελαύνοντα κόχασιν, καὶ τὴν πανώλεθρον, τὴν χολέραν τὴν πολυθήροισιν, ἣν περ πάντες ὡς δεινὴν δεδίασι.

Δόξα Ἦχος πλ. α.

Δεῦτε ὁ χριστεπώνυμος λαὸς ἐν εὐφροσύνῃ σήμερον πανηγυρίσωμεν. Ἴδεὺ γὰρ τράπεζαν προτίθεται ἡμῖν ὁ ἱερομάρτυς Πολύκαρπος, τὰς ἀριστείας τῶν ἀγώνων αὐτοῦ· ὀλοκαυτῶν γὰρ διὰ Χριστὸν, καρπὸς ἡμῖν ἐβλάστησεν ὧν περ νῦν ὀρεπόμενοι Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν· ὧ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως τοῦ λυτρωθῆναι κινδύνων τοὺς τιμῶντας αὐτοῦ τὴν μνήμην, καὶ προσκυνοῦντας ἐν πίστει τὴν χεῖρα τὴν αἰδέσιμον, τὴν ὡς νάματα ἰάματα βλύζουσαν, καὶ τὴν πανώλεθρον νόσον διώκουσαν, καὶ παρεχούσαν ἡμῖν πλήρη τὴν ἴασιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

Βίτοδος πῶς ἰλαρὸν, τὸ προκειμένον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα, ζῆτει τῇ ἑ. τοῦ ἁγίου Χαρσαλάμπους.

Ἡ συνήθης ἐκτενής.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν Σιγχερὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α.

Τῶν ἐπὶ γῆς προσχαίρων καὶ σθεσῶν ὑπερρονήσας ἄγιε, τὰ οὐράνια ἐπόθησας· ὄθεν τὸν Χριστὸν τρανήως τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξας, καὶ βασιάνους δι' αὐτὸν δεινὰς ὑπέμεινας· εὐ γὰρ σε πυρὸς φλόξ ἐδειμάτωσεν ἀλλ' ὀλοκαύτωμα σαυτὸν θαρσαλέως τῷ Θεῷ προσήνεγκας· εὐ τῆς δόξης ἀπελαύων νῦν ἐκτενῶς ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην Σου καὶ πόθῳ ζέοντι κατὰ παζομένων τὴν πάντιμον χεῖρᾶ Σου, μαρτυρὸς Πολύκαρπε.

Ὁ αὐτός.

Σεμνύου ὡς ἀτεχνῶς ἡ ἐπαρχία τῆς Νευπακτίας, καὶ ἡ Μονὴ τῆς Κετίσης· ἐν κόλποις γὰρ κατέχευται τὴν αἰδέσιμον χεῖρα τοῦ ἱερομάρτυρος Πολυκάριου, ὡς θεσαυρὸν ἀκένωτον· ἢ καὶ πηγάζει ἰάματα τοῖς προσιοῦσιν αὐτῇ ἐν πίστει, καὶ τῆς λαοφθόρου νόσου ἀπαλλάττουσα πάντας τοὺς ἐν πόθῳ ζέοντι αὐτὴν προσκυνοῦντας· πρὸς δὲ καὶ ἀκρίδας ἀπελαύνει τῶν φυτῶν, ταῦτ' ἀπήμαντα τηροῦσα, καὶ παρεχούσα πᾶσι κηρύττειν Χριστὸν, τὸν τοῦ παντός ποιητὴν.

Ἦχος β'.

Ἀνυμνήσωμεν σήμερον πιστοί, τὸν Θεηγόρον Πολύκαρπον, τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης· οὗτος γὰρ τῷ θεολόγῳ Ἰωάννῃ μεμαθητευμένος, ἐμύθητη τὴν ὄντως σοφίαν παρ' αὐτοῦ· καὶ θεογνωσίας πρὸς φῶς καθοδηγῶν τὴν ποίμνην αὐτοῦ, τὸν τῆς ἀθείας σκότον εὐσεβῶς ἀπήλασε· οὐσία δὲ τῷ Θεῷ γενόμενος καὶ ἐν πυρὶ τελέσας τὸν ἀγῶνα ἀπόλαυει νῦν τῆς ἀλήκτου χαρᾶς· ἦς καὶ ἡμεῖς ἀξιοθαίημεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὁ αὐτός.

Πῶς ἐξεῖπειν σοῦ τῶν θαυμάτων τὸ ἄπειρον κατ' ἀξίαν νῦν ἐνησόμεθα, Πολύκαρπε, φρενητιῶντας γὰρ ἰᾶσαι, καὶ παραλύτους συσφίγγεις· κατάγεις δ' αὐτὸν ἀύχμωση γῆ, καὶ τὸ ἄμετρον τούτου συστελλεις πάλιν· νόσους δ' ἀποδιώκεις, καὶ πᾶσι παρέγεις τοῖς πιστεῖ προσιούσι, τῇ αἰδεσίμῳ χειρὶ Σον, τὸ ἄμετρον ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. δ'.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ τῆς Αἰτωλίας καὶ Φθιώτιδος ἐν χαρᾷ σήμερον πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ὁ ἱερομάρτυς Πολύκαρπος συγκαλεῖται ἡμᾶς, τράπεζαν παρατιθέμενος, τῶν ἐξαισίων θαυμάτων τὸ πέλαγος· ὅσπερ πάντας τοὺς ἐν πίστει αὐτὸν αἰτουμένους οὐκ ἐγκαταλειμπάνει, ἀλλὰ δωρεῖται τὴν ἴασιν, καὶ πίνοντας τοὺς πόθῳ ζέοντι κατὰσπαζομένους τὴν παντιμον χεῖρα, παραδόξως κινδύνων ἀπαλλάττειται. Διὸ εὐφημοῦντες νῦν πρὸς αὐτὸν βοήσωμεν· θεηγόρε Πολύκαρπε, ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, ἱκετεύων Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν παρεχόντα πᾶσι το μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι· καὶ αἱ ευήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν οὐρανὸν Σιγηρὰ προσήμια.

Ἦχος δ'.

α Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι υ.

Λαμπρυνόμενος πνεύματι, καὶ Χριστῷ φωτιζόμενος, ἐκήρυξας ἅπασιν, πάτερ ὅσιε μοναδ' ἀπλήτῳ

ἀδιαίρετον, τριάδα ὑπάρχουσαν ἐν προσώποις τοῖς
 τρισίν. ὅθεν νῦν συναγάλλεται, οὐ τὸ ἅγιον, καὶ
 θεϊότατον πνεῦμα ταῖς χορείαις, προφητῶν τε καὶ
 μαρτύρων, ἱερομάρτυς Πολύκρπε.

εἶχ. δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Φυτευόμενος ἅγιε, καὶ Χριστῷ γεωργοῦμενος, τὸ
 φυτὸν ἐδλάστησας τὸ πολύκαρπον· ἐξ οὗ νυνὶ ἀρού-
 μεθα, καρπὸν τὸν ἀείζωνον, καὶ οὐδέποτε φθαρτὸν,
 τὸν παρέχοντα, πάνσοφε, ὡς θαυμασία, ποταμούς
 ἰζμάτων τοὺς ἐν πίστει προσκυνοῦσι τῶν λειψάνων
 τῆν πανσεβάσμιον χεῖρά Σου.

εἶχ. τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τῷ τῆς χάριτος πνεύματι, σὺ ῥωννύμενος ὄσει,
 τοὺς σοφοὺς κατήρχυνας, ἀξιάγαγε· ὄν καὶ εἰδέναι
 νομίζουσι· θεοῦ τε τὴν δύναμιν, καὶ σοφίας τοὺς μυ-
 χούς, ἀπατώνται· δ' οἱ τάλανες, μὴ γινώσκοντες, τὴν
 σοφίαν τοῦ κόσμου μὴ ὑπάρχειν, ἢ αὐτόχρημα μω-
 ρία παρὰ Θεῷ Παντοκράτορι.

Δόξα ἤχος δ'.

Τὸν διὰ πυρὸς διανύσας ἀγῶνα, καὶ τρανῶς τὸν
 Χριστὸν τοῖς ἅπασιν κηρύξας, Ἀντωνίου τοῦ ληρώ-
 δους κατεφρόνησας· διὸ νῦν ταῖς χορείαις τῶν μαρ-
 τύρων συναγάλλη θεηγόρε Πολύκρπε· ἀπολαύεις
 δὲ διηνεκῶς τῆς δόξης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὄν
 ἰκέτευσε, θεομακάριστε, λυτρωθῆναι κινδύνων, τοὺς
 τιμῶντας τὴν πανέορτον μνήμην Σου, καὶ προσκυ-
 νοῦντας ἐν πίστει τὴν πάντιμον χεῖρά Σου, τὴν πα-
 ρέχουσαν ἅπασιν πλήρη τὰ ἰάματα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α.

Τὸν ἐπίσκοπον Σμύρνης, καὶ φρουρὸν νῦν θερμό-
 τατον τῆς μονῆς τῆς Κοτίστης, τὸν Πολύκαρπον ἅ-
 παντες, αἰνέσωμεν ἐν πίστει οἱ πιστοί, ὡς ἰάματα
 παρέχοντα ἡμῖν· θεραπεύει γὰρ ἀλλήλους, παραλύ-

τους συσφίγγει· τούς δὲ τὴν χεῖρα προσκυνῶντας
τῶν κινδύνων ἀπαλάττεται.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὸν ὄρθρον, μετὰ τὸν ἐξάψαλμον τὸ,
Θεὸς Κύριος.

Τὸ τροπᾶριον τὸν Ἐπίσκοπον Σμύρνης δις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Μετὰ τὴν α'. σιχολογίαν, κάθισμα,

Ἦχος α'.

Τὸν τάφον Σου, σωτήρ.

Βλαστάνει νῦν, σοφῆ, τὸ Πολύκαρπον δένδρον
ἐκχεῖς τοὺς καρπούς, ἀφειδῶς καὶ συνάτεις, τοὺς
πίστει Σοι προστρέχοντας, καὶ τιμῶντας τὴν μνήμην
Σου· ἔθεν ἄγχι, τοὺς δαιμονῶντας ἰῶσαι, ἀπελαύνεις
δὲ, καὶ τὴν πανώλεθρον νόσον, τὴν μαστίζουσαν τὴν
τῶν βροτῶν ἡμῶν φύσιν, καὶ σώξεις τούτῳ δούλου Σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Βητέρα Σε Θεοῦ.

Μετὰ τὴν β' σιχολ. κάθισμα.

Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἀνατέλλεις νῦν ἡμῖν ὡς ὁ φωσφόρος, καταυγάζων
ἅπαντας, τοὺς Σὲ τιμῶντας εὐσεβῶς, ἱερομαρτυρῶν
Πολύκαρπε, καὶ προσκυνῶντας τὰ ἅγια λείψανα.

Θεοτοκίον ὅμοιον

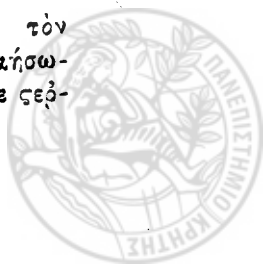
Μωϋσῆς ἐώρακε πυρφόρον βῆτον, σὲ τὸ πῦρ βα-
στάσασαν, τὸ τὰς ψυχὰς φωταγωγοῦν, καὶ μὴ φλε-
θεῖσαν, πανάμωμε, δρόσου δὲ μαλλον πληνθεῖσαν τῆς
χάριτος.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον λόγον.

Τὸν Πολύκαρπον πάντες τὸν ἀξιάγαστον, τὸν
Χριστὸν Θεοῦ λόγον προκηρῦξαντα τρανώς, εὐφημήσω-
μεν πιστοὶ καὶ προσκυνήσωμεν· οὗτος γὰρ ἦνυσε σεβ-

ῥῶς τὸν ἀγῶνα ἐν πυρὶ, καὶ πᾶσι νῦν καταχέει, ἰάσεις
τὰς θαυμασίους, καὶ πρεσβεύει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἄ. ἀντικείμενον τοῦ δ'. ἤχος.

Προκείμενον ἤχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοινῆζ ἀνθήσει, στίχος

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κύριος

Τὸ, πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Ἐπιβαλοῦσι γὰρ κλπ.

Εἶτα τὸν Ν. Δόξα ταῖς τῆς Θεοτόκου

στίχος ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός

καὶ τὸ ἰδιόμελον ἤχος πλ β'.

Τὸν δλοκαυτωθέντα ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ λόγου
καὶ νῦν ἐν οὐρανῶις ἀπολαύοντα τῆς δόξης αὐτοῦ,
οὗ τῆ δυνάμει ἰάματα ὡς νάματα βλύζοντα πᾶσι
τοῖς πιστοῖς, συνελθόντες σήμερον ἐν ὡδαῖς πνευ-
ματικαῖς εὐφημήσωμεν ἐν κατανύξει δὲ πράξωμεν
Θεηγόρε Πολύκαρπε, ἐξελοῦ τὸν λαόν Σου τῆς πο-
λυφθόρου ἀσθενείας, Χριστὸν ἱκετεύων τὸν παρεχόν-
τα πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεός τὸν λαόν Σου· τὸ Κύριε ἐλέησον

ιβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Εἶτα ὁ κανὼν

τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦ ἁγίου.

(Ζήτηι εἰς τὸ μνηαῖον)

Ἐξαποστειλάριον. (Ζήτηι ὡσαύτως εἰς τὸ μνηαῖον.)

Ἐν τοῖς αἰνοῖς, τὸ πᾶσα πνοή ἰστώμεν στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια γ'.

δευτεροῦντες τὸ ἄ.

ἤχος ἄ.

Τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας, ἐνδοξε, τῶν ἐπὶ
τῆς ἀπάντων κατεφρόνησας, μάκαρ· πάσι δὲ κινύξας
τρανώς τὸν Θεόν, τῷ πυρὶ ὠλοκαύτωσας· εὐ τὴν ὁρ-
μὴν ἐπέσχει σθέει· Χριστοῦ, τοῦ Σε μεγαλύνοτις.

Τῆς Αἰτιολίας νῦν παῖδες δεῦτε συνδράμετε, ἅμα καὶ δι' αὐτακτίας, καὶ πιστῶς ἀνυμνεῖτε, Χριστοῦ τὸν ἱεράρχην, τὸν πᾶσι πιστοῖς τὰ ἰάματα βλύζοντα, καὶ ἀπελευθύνοντα νόσον τὴν χαλεπὴν, τῶν ἐν πίστει προσκυνούντων αὐτοῦς.

Ὡς λαμπροφόρος ἐπέστη καὶ σωταυγῆς νῦν ἡμῖν, ἡ τοῦ ἀγίου μνήμη, τοῦ σοφοῦ Πολυκαρπού, αὐγάζει γὰρ τοὺς πάντας, ἐν πίστει θερμῇ, τοὺς τὴν χεῖρα τὴν πάντιμον, πανευλαβῆς προσκυνούντας, καὶ τῶν δεινῶν αἰτουμένους διασώζεται.

δόξα ἡῶς δ'.

Τὸν Πολυκαρποῦντα καὶ ἀνθούντα πᾶσι τοῖς πιστοῖς, τὸν στερρότατον ἀθλητὴν, τὸν εἰς οὐδὲν τὰς θοσάνους λογισάμενον ἀλλὰ τρανώς τὸν Χριστὸν κηρύξαντα Θεὸν τε, καὶ ἀνθρώπον, καὶ διὰ τοῦτο ἐν πυρὶ δλοκαυτωθέντα, τὸν Θεηγόρον καὶ Θεῖον Πολύκαρπον, συνελθόντες σήμερον ἐπαιέσωμεν· οὗτος γὰρ ὑπὲρ Χριστοῦ παθὼν, τὸν τῆς δόξης ἁμαράντινον ἐκομίσατο στέφανον παρ' αὐτοῦ· οὗ τῆς δόξης ἀπολαύει ἄληκτα χαρμονικῶς μετὰ πάντων τῶν δικαίων· τῇ δυνάμει δὲ τοῦ αὐτοῦ τὰ πάντα λείψανα τοῖς ἐν πίστει προσκυνούσιν αὐτὰ, παρέχει τὰ ἰάματα· οὐ μόνον δ' ἐξ ἀνθρώπων τε καὶ ζῶων, ἀλλὰ καὶ τῶν φυτῶν αὐτῶν ἀπελευθεῖ πᾶσαν νόσον βλαβεράν καὶ δωρεῖται πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σου φύλαττε κλπ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Δίδοται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικῶς, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος,

ὡδὴ γ' καὶ ς'. ὁ ἀπόστολος· προκείμενον.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν κυρίῳ σίχος

Εἰσάκουσον ὁ Θεός. Πρὸς Τιμόθεον

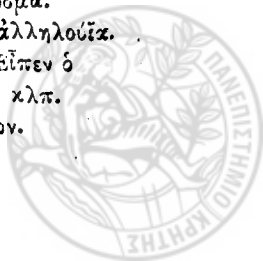
β'. ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι· ἀλληλούϊα.

Εὐαγγέλιον· ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Εἶπεν ὁ

Κύριος· εἰάν μὴ ὁ κέκδικος τοῦ σίτου κλπ.

Κοινωνικὸν εἰς μνημοσύνην αἰώνιον.

Κανὼν παρακλητικὸς εἰς τὸν ἅγιον.

Ἐγγράν διοδεύσας.

ᾠδὴ α΄.

σῖχ. ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὰ χεῖλη ἀνοίξω τὰ βδελυρὰ, καὶ γλώσσαν κινήσω, τοῦ αἰτήσασαι παρὰ σοῦ, δοθῆναι μοι ῥῶσίν τε καὶ σθένος, ὡς ἐξεῖπεν τῶν θαυμάτων τὸ πέλαγος.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Αἰτοῦμαί Σε, πάτερ, εἰλικρινῶς, τὰς πολλὰς ἁμαρτίας, παραπτώματα τὰ ἐμὰ, πάριδε πάντα καὶ ἀνάσχου, τοῦ εἰσακοῦσαί μου πανθαύμαστε.

Δόξα πατρί.

Λάμπρυνον τοίνυν τὸν τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς τὸν κόσμον καὶ ὁδήγησον ἀσφαλῶς, πρὸς τρίβους με ὄντως τὰς εὐθείας τῆν τῶν δαιμόνων ἐλαύνων ἐπήρσιαν.

Καὶ νῦν.

Πάντες οἱ νόες τῶν γηγενῶν, ἐκπλήττονται, κόρη, ὑπὲρ λόγον σὺ τοκετῷ· σὺ γὰρ τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων ἐν τῇ γαστρὶ σου ἐχώρησας.

Οὐρανίας ἀψίδος.

ᾠδὴ γ΄.

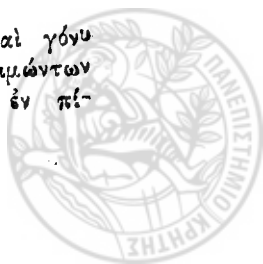
Προστάτην Σε πάντες, [ἐν δεινοῖς κεκτῆμεθα, ῥύστην καὶ ἐν πάσαις ταῖς συμφοραῖς· ὅθεν αἰτοῦμέν Σε, ἐν πόθῳ ζέοντι, νῦν τὸν Χριστὸν ἱκετεύσαι, ἐξελεῖν τὸ ποίμνιον πάσης κακώσεως.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Τὸν Χριστὸν σὺ κηρύξας, δι' αὐτὸν ὠλοκαύτωσας· ἀγάλλη δὲ αἶε νῦν, Πάτερ, δόξαν οὐράνιον, ὄρων ἀέννα· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων, τοῦ σώζεσθαι ἅπαντας, σοὶ νῦν προστρέχοντας.

Δόξα.

Ἰκετεύομεν, Πάτερ, ὡς θερμῶς οἱ δοῦλοί σου, καὶ γόνυ κάμπτοντες βοῶμεν· δέξαι τὴν δέησιν, πιστῶς τιμώντων σου, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην, καὶ προσκυνοῦντων ἐν πίστει, τὴν πάντιμον χεῖρά σου,

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Σε, κόρη, τὸν Χριστὸν κηύσασαν, τὸν γνόφον τοῦ νοός μου διαλύσαι, ὅπως ὑμνήσω Σου, τὴν μεγαλειότη-
τα, τὴν δωρηθεῖσαν Σοι, παρὰ Χριστοῦ Θεοῦ λόγου, τοῦ
μόνου Παντάνακτος.

Κραυγάζομεν ἐν πίστει Σοι ἅπαντες Θεηγός, ὅτι ῥύστην
ἐν τοῖς δεινοῖς, ἀσί Σε κεκτήμεθα, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύ-
στως τῷ Χριστῷ Θεοῦ τῷ λόγῳ.

Ἰλάσθητι τοῖς δούλοις Σου, ἀπειράνδρες Θεοτόκε, γνώ-
ρισον δέ γε νῦν ἡμῖν, τὴν μόνην ἀλήθειαν, ὅπως ἀεὶ ὑμνοῦ-
μεν τὸν Χριστὸν τῶν πάντων κτίστην.

Μνημονεύει ὁ ἱερεὺς τῶν δι' οὗ ἡ παράκλησις, καὶ
ψάλλεται τὸ Κύριε ἐλέησον β'. ὅτι ἐλεήμων,
καὶ εὐθύς λέγομεν τὸ ἔξης τροπάριον.

Ἦχος β'.

Αἰπῶρει Χριστὸν, τὰς χεῖρας καθηλώσαντα, τοῦ σῶσαι
ἡμᾶς, δεινῶς ὀλισθήσαντας, καὶ μηδὲν φυλάξαντας, πεσον-
τας δ' εἰς τὸν βόρβορον, ἅγιο, τοῖς πονηροῖς δὲ δόντες ἑαυ-
τοῦς, τοὺς πάντας ὀξέως ἀναρπάζουσιν.

Ὡδὴ δ'.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ.

Καθοδήγησας, Πάνσοφε, εἰς τὰς εὐθείας τρίβους Σου τὸ
ποίμνιον, καὶ νῦν ἅπαντας κατεύθυνον, πρὸς τὸ φῶς τὸ
λάμπον ἀλήθειαν.

Ἄγιο τοῦ Θεοῦ.

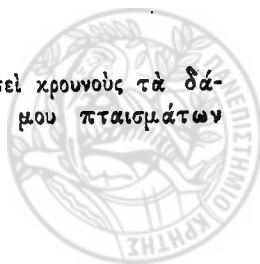
Κεκτημένοι, Θεόσοφε, τὴν πάντιμον χεῖρα ἡμῖν τὴν
βλύζουσαν τὰ ἰάματα ὡς νάματα, ὡς εἰκὸς οἱ ἅπαντες
χαίρομεν.

Δόξα πατρί.

Δυσωποῦμέν Σε, ἅγιο, τοῦ πρεσβεύειν ἀεὶ Χριστῷ τῷ
Παντάνακτι, τοῦ ἐκλυτροῦσθαι κακώσεως, τοὺς προσκυνοῦντας
ἐν πίστει τὰ λείψανα.

Καὶ νῦν.

Ἰκετεύω Πανύμνητε, καὶ ἐχγέω ὡσεὶ κρουνοὺς τὰ δά-
κρυα, ἐξαιτούμενος θερμότερα, παριδεῖν μου πταισμάτων
τὸ πέλαγος.

Ὡδὴ ε΄.

Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐλασον σοφέ, τῶν ἐν πίστει προσκυνοῦντων σου, τὴν πανσεβάσιμον χεῖρα καὶ πάντιμον, τὴν δεινὴν νόσον, ὡς σκληρῶς πάντας θερίζουσιν.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ῥύσαι νῦν ἡμᾶς, τῶν κινδύνων, θεηγόρε σοφέ, καὶ Χριστῷ ἀεὶ τῷ λόγῳ πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πίστει, τιμώντων τὰ λείψανα.

Δόξα.

Ὀλολας πυρὶ, ὡς τὸν Χριστὸν κηρύξας τρανώς, καὶ ἔδξω παρ' αὐτοῦ τὸν στέφανον, καὶ νῦν πρεσβεύεις τοῦ λυτροῦσαι ἡμᾶς ἅπαντας.

Καὶ νῦν.

Δέξαι νῦν σεμνή, τὴν πενιχρὰν ταύτην δέησιν, καὶ ἡμῶν μὴ παρίδης τὰ δάκρυα, ἀλλὰ παράσχου τὴν τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν.

Τὴν δέησιν.

Ὡδὴ ς΄.

Ἐκήρυξας τῆς ζωῆς τὴν ἄβυσσον, καὶ Θεοῦ τὸν προαιώνιον λόγον, τὸν ἐκ φθορᾶς, ἀναρπάσαντα πάντας, καὶ ἁμαρτίας σταυρῷ καθηλώσαντα· ἐβλάστησας δὲ νῦν ἡμῖν τὸ φυτὸν τὸ Πολύκαρπον ἅγιε.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐπλήρωσας δι' εὐχῆς τοὺς σιτώντας, γυναικὸς τῆς θρηψαμένης Σε, Πάτερ, οὓς τοῖς πτωχοῖς, ἐξεκένωσας τότε, καταπραΰνας λιμὸν τὸν ἐπάρατον· κατάπλησον καὶ νῦν ἡμᾶς τοῦ φωτὸς τοῦ λαμπρύνοντος πνεύματα.

Δόξα πατρί.

Ἀνέστειλας τοῦ σύγμου ἀμετρίαν, τὸν Θεὸν ἐξιλασκόμενος, Πάτερ, καὶ νῦν ἡμᾶς περιπίπτοντας πάντας, εἰς ἁμαρτίας δεινὰ παραπτώματα, δεόμεθα εὐλικρινῶς, ἐξ αὐτῶν ἐπανόρθωσον ἅγιε.

Καὶ νῦν.

Ἐχώρησας τὸν παντὶ ἀχώρητον, καὶ Θεὸν δημιουργήσαντα πάντα, καὶ τῷ μαστῷ, σὺ ἐθήλασας τούτον, τὸν ἐν

ἐρήμῳ λαὸν αὐτοῦ θρέψαντα· ἰλάσθητι καὶ νῦν ἡμῖν, σὸν υἱὸν δυσωποῦσα καὶ Κυριαν.

Διάσωσον ἄχραντε.

Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδῆλωται,
καὶ εὐθύς τὸ κοντάκιον.

Ἦχος β'.

Τὴν σεπτὴν Σου χεῖραν πλοῦτον ἀκένωτόν, κεκτημένοι
πρέσβυν σε πρὸς Θεὸν προτιθέμεθα μὴ παρίδης νῦν σοὺς ἰ-
κέτας, Πολύκαρπε, ἀλλ' ἐπίσπευσον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν
ἐντίληψιν ἡμῶν, τῶν πιστῶς ἐκβωώντων σοι· πρόφθασον
ἐν κινδύνοις, καὶ ῥύσαι κεκαυωμένους, ἐπικαμπτόμενος νυνὶ
ἰκεσίας δεομένων Σου·

Καὶ εὐθύς τὸ προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.
εἶχος. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ κύριος.

Ὁ ἱερεὺς· καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς κλπ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἀγίου εὐαγγελίου τὸ
ἀνάγνωσμα. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσκαλεσά-
μενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα κλπ.

Ἐπειτα δόξα Ἦχος β'. ταῖς τοῦ Ἱεράρχου
προσβείαις ἐλεῆμον· καὶ νῦν ταῖς τῆς
Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. β'.

Μὴ με γεμίζομενον ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ κατα-
κιζομενον ἄλγεινῶς αἰκίσιν ἀλάστορος, ἀποκλείνης ἄγιε, ἀλλ'
οἰκτιρήσόν με τὸν ἄσωτον· δέχου τὴν δέησιν, ἣν ἀπὸ καρ-
δίας προσάγω Σοι· Θεὸς γὰρ σε παράκλησιν καὶ παραμυ-
θίαν πιστοῖς παρέσχε· ἔθεν σοι κραυγάζω, θεράπον τοῦ
Χριστοῦ θαυματουργέ, ὑπὲρ καὶ οὗ ὠλοκαύτωσας, ἐπισπεύ-
σας ἰσαι.

Ὁ ἱερεὺς σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν Σου κλπ.

Τὸ κύριε ἐλέησον ἱβ'. ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς κλπ.

Ὡδὴ ζ'.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τῆς ψυχῆς μου τὸ νέφος, τὸ κατάσκειναι ἔμε, διακέ-
δασον, καὶ μᾶστιγα ὀδύνης, μαστίζουσόν το σῶμα, καὶ

ψυχὴν καταθλίβουσαν, ἀπέλανόν μου σοφῆ, πηγὴ ἡ τῶν θαυμάτων.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Θεόθεν σὺ ἔχων, τῶν ἰάσεων χάριν σοφῆ Πολύκαρπε, ἰάσεως ἀξίους, ποιήσον τρισμάκαρ, τοὺς ἐν πίστει Σοι κράζοντας· ἐκ τῶν παντοίων δεινῶν, σῶζε σοὺς ἰκέτας.

Δόξα..

Ἐκτενῶς σοι βρῶντας, καὶ ἐν δάκρυσι Πάτερ. σοὶ νῦν προσφέγοντας, μὴ πάριδε αἰτοῦμεν· πρόσδεξαι δὲ Πάτερ, καὶ κινδύνων διάσωσον, προσκυνούντας εὐσεβῶς τὰ λείψανα, τὰ θεῖα.

Καὶ νῦν.

Ως Δέσποινα πάντων, ἡ τεκοῦσα τὸν σωτῆρα καὶ πλάστην μου, εὐώνυμον τὸν χῶρον, φυγεῖν ἐκδυσωπῶ. Σε ἐν ἡμέρα τῆς κρίσεως· ὅθ' ὁ υἱός Σου κρινεῖ τὰ σύμπαντα ἀφύκτως.

ᾠδὴ ἡ.

Τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Γέμει μου ἐκ παντοίων τὸ σῶμα νοσημάτων, παρῆται τὰ μέλη· ἐλέησον, ὦ Πάτερ, σὸν πιστὸν ἰκέτην.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ

Ἀποροῦμαι θεραπείας βροτείας πάσης· λιπαρῶ σε θερμῶς τὸν προστάτην, πρόφθασόν με σῶσον, καὶ ῥωσίν μοι παράσχου:

Δόξα.

Καθικετεύω ἱλεῶς μοι νῦν προσβλέψαν οὐρανόθεν ἰόμενος πάθη, πάνδεινα καὶ ῥύσαι κακώσεώς με μάρτυς.

Καὶ νῦν,

Ἰμῶ σε τὴν χερουβὶμ ὑπερτέραν, ὡς τὸν κτίστην τῶν ἀπάντων τεκοῦσαν, λατρεύων εἰς αἰῶνας, Παρθένε, τῷ υἱῷ Σου.

ᾠδὴ θ'.

Κυρίως Θεοτόκον.

Ἄγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἐλαύνεις τὰς ἀκρίδας, τὰ ζῶα ἐξιᾶσαι, παραδόξως τερατουργεῖς Πολύκαρπε, διὸ θερμῶς ἐκβῶ Σοι· τὰ πάθη μου ἴασαι.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ἰάσεων κρατῆρα, ἀνελλιπῆ σὴν χεῖρα Ἱερομάρτυς τοῖς πιστοῖς προσέθηκε, ζωαρχικὴ ἢ χάρις· Σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα.

Ὅχλούμενος παντοίαις, μάκαρ ταῖς βασάνοις, ὡς χαρίτων θείων τεμένει κατέφυγον ὧν με, μάρτυς διὰ τάχους, ρύσαι, Πολύκαρπε.

Καὶ νῦν.

Σὲ πᾶσαι αἱ δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν ὑμνοῦσι, γενεαὶ δὲ πᾶσαι βροτῶν δοξάζουσι· Σοῦ ταῖς πρεσβείαις ῥησθεῖημεν Πάναγνε.

Καὶ εὐθύς, ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς.

Εἶτα.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμὸς, χαίροις τῶν Συρναίων ἀντιλήπτωρ ὁ ἰσχυρὸς, χαίροις τῆς τριάδος ὁ θεῖος μυστολέκτης, δι' ἣν ὠλοκαυτώθης, μάρτυς Πολύκαρπε.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν πάντιμον χεῖρα, Πολυκάρπου τοῦ ἀθλητοῦ, βροτῶν, φυτῶν, θερμμάτων, παντοίων ἐξωθοῦσαν, νόσων τε καὶ βλάβη, καὶ παρέχουσαν ἴασιν.

Τὸν Ἱερομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, τὸν ἐν ἀσθενείαις ἐτοιμώτατον βοηθῶν, καὶ ρύστην ἐν πάσαις ταῖς ἀνάγκαις, εὖσεβοφρόνως τιμήσωμεν.

Δεῦτε οἱ νοοῦντες καὶ ἐν δεινοῖς, πάθει τελοῦντες, ἀρυσώμεθα ἐκ πηγῆς, βλητούσης ἰαμάτων τὴν χάριν ἀένανον ἦν τοῖς πᾶσιν, ἐν πίστει προσκυνοῦσι παρέχει θαυμάσια.

Κράζομέν Σοι πάτερ, εἰλικρινῶς, ρύσαι ἐκ παντοίων, περιστάσεων σὸν λαόν, θερμῶς προσπεφυγότα τῇ σκέπῃ Σου τῇ θεῖᾳ, καὶ τῶν παραπτωμάτων αἰτούμενον ἄφρσιν.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, Πρόδρομ Κυρίου, ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

